

Tajemství života

Být šťastný, znamená mít dobré vztahy. S kamarády, ve škole, s učiteli, v práci, a především v manželství. Na tajemství dobrého manželství jsme se zeptali Jana Beneše, lékaře v pražském IKEM.

Kluci si často stěžují, že nemají příležitost k seznámení. Prozradíte nám, jak jste se seznámil se svou ženou?

Jsem asi poslední člověk na zeměkouli, který by měl někomu radit, jak se seznámit. Byl jsem vždy plachý a ostýchavý. Se ženou jsme se potkali na studijním pobytu v německém Düsseldorfu.

Podle čeho jste poznali, že k sobě patříte?

To fakt nevím. Tak nějak jsme si padli do oka. Moje žena se poté, co jsme se poznali, rozhodla nechat pokřtít. Shodou okolností byla pokřtěná v Jablonci nad Nisou, odkud pochází ona i váš časopis.

MUDr. Jan Beneš, kardiolog

Studium na 1. lékařské fakultě UK

Ženatý, otec tří dětí

Oblíbená kniha: Marek Vácha: Radost z Boha

Oblíbený citát: „Neměli bychom si namlouvat, že musíme činit obrovské věci. Stačí malé, ale s obrovskou láskou.“ Matka Tereza

Pokud se chcete o Janu Benešovi a Fondu dostupného bydlení dozvědět víc, vraťte se k prázdninovému číslu Tarsicia.

Jak dlouho jste spolu?

Brali jsme se v roce 2010, takže jsme spolu už 12 let od svatby.

Máte náročnou práci, k tomu se věnujete lidem v nouzi, kolik času máte pro rodinu? Jak společný čas trávíte, co vás s manželkou baví?

Čas pro rodinu je opravdu trochu problémem. Nejde ani o to, že by projekt Fondu dostupného bydlení zabíral nějak extrémně moc času, tím to určitě nebude. Denně mi to zabere maximálně hodinu/hodinu a půl, což není nic tragického. Do práce to mám 20 minut na koloběžce. Lidé, kteří musí do práce dojíždět, tento čas „zabijí“ dojížděním. Navíc prakticky všechno, co je okolo Fondu nutné zařídit, udělám z domu, jen velmi výjimečně tam musím fyzicky zajet. Spíš je problém, že k práci lékaře patří služby a příslužby, kdy jsem sice doma, ale musím být schopný na zavolání do hodiny přijet do nemocnice, takže nemůžu být daleko od domu. Manželka pracuje jako učitelka pouze na úvazek 0,75, takže se o děti stará rozhodně mnohem víc ona, vozí je na kroužky atd. Kdybychom oba pracovali na plný úvazek, tak by děti nemohly vůbec na žádné kroužky chodit, to by prostě nešlo časově zvládnout. Ale jinak se samozřejmě snažíme maximálně se dětem věnovat. Když máme čas, tak si s manželkou nalejeme trochu vína a díváme se na chvíli na televizi. Taky máme oba rádi sport, v zimě jezdíme na běžky nebo sjezdovky, v létě na kola a baví nás i zahrádčení. Máme štěstí, že máme domek se zahrádkou, kde má žena spoustu různých rostlin a květin, a i mne baví starat se o věci, které rostou.

Na čem je podle vás důležité pracovat před tím, než kluk vstoupí do manželství?

Měl by mít nějakou stálou práci a jasno v tom, jak uživí rodinu. Samozřejmě platí, že každý člověk je jiný. Nemohou být všichni lékaři nebo mít vysokou školu. Na druhou stranu jsme zodpovědní za dary a talenty, které jsme dostali. Pokud má člověk vloh na studium, měl by je využít. Pokud ne, je fér si to přiznat a není v žádném případě ostudou se živit „rukama“. Lepší dobrý řemeslník než špatný vysokoškolák. Jen hlupák se povyšuje nad ostatní.

Možná to bude znít triviálně, ale občas mám pocit, že si mladí lidé (samozřejmě ne všichni) myslí, že je na všechno dost času. To já jsem měl vždy pocit, že něco nestíhám. Během studia jsem měl pocit, že nestíhám dělat pokusy v laboratoři, pak jsem dva roky nestíhal dělat vše okolo výzkumu srdečního selhání, pak jsem nastoupil do klinické medicíny a nestíhal jsem zase jiné věci. Pokud bych měl něco někomu doporučit, tak aby se maximálně snažil využít čas, který dostal.

A co je důležité dělat pro to, aby manželství v dnešní době vydrželo a nerozpadlo se?

Foto: Archiv autora

Musíte toho druhého brát takového, jaký je. Jediné, co můžete v manželství změnit, je sám sebe. A musíte být ochotný druhému vždy odpustit.

Co byste vzkázal našim čtenářům ministrantům, kteří by chtěli taky něco dělat pro druhé, ale buď neví co, nebo se bojí, že to nezvládnou?

Není se čeho bát. Každého baví něco jiného. Někomu bude bavit dělat dobrovolníka pro organizaci, která živí hladové děti v Africe, jiného může bavit dělat někomu osobního asistenta nebo něco organizovat. Kdo se dobře podívá okolo sebe, určitě něco najde. Potřebných je okolo nás stále dost.

Děkujeme za rozhovor a přejeme mnoho sil.

Naštvané prázdniny

„Doufám, že vám je jasné, že když po prázdninách budu středoškolák, nebudu přece bydlet v jednom pokoji s dvěma malými bráchy!“ pronesl jsem před rodiči v květnu, aniž jsem tušil, jakou brutalitu si svým nátlakem způsobím. Nakonec povolili a rozhodli se, že mi udělají pokoj z kumbálu, který od nepaměti používáme jako komoru na krámy.

STĚPÁN POSPÍŠIL

Problém je ale v tom, že přímo prostředkem té komory prochází šikmo od jedné stěny ke druhé odpadní trubka ze záchoda o patro výš. Nějakého inteligenta napadlo usnadnit si práci a vést odpad úhlopříčně středem místnosti! V komoře to ani tak nevidí, ale v mém novém skvělém pokoji?

Táta prohlásil, že když mi tam trubka vadí, že se odpad povede z druhé strany domu, ale tam není napojení na kanalizaci, takže si budu muset vykopat příkop pro trubku okolo celého domu až tam, kde napojení máme. „A ještě taková maličkost,“ dodal se záhadným úsměvem, „abys dostal trubku z baráku do příkopu, budeš muset prorazit tunel v základech.“

Konečně pořádná chlapská práce, zaplesal jsem, ale dlouho mi to nevydrželo. Náš dům je totiž postaven na skále a kopat příkop aspoň půl metru do země je pěkná makačka. Po několika dnech s krumpáčem jsem pochopil, proč si ten inteligent kdysi usnadnil práci trubkou skrz místnost.

Za dva týdny byl hluboký příkop okolo zdi domu vykopán a já jsem myslel, že galeje končí. Jenže ony ještě nezačaly. Naši s bráchama odjeli na 14 dní k dědovi. Lepší než rodinná dovolená bude se konečně prokopat do baráku, abych už měl vysněný pokoj.

„Každý den pořádně zalij zahradu, nezapomeň na růže a hlavně to občas proplej! Až se vrátím, ať tu nemáme bodláky větší než růže!“ směje se máma a odjíždí.

A tak jsem začal kopat. Blibější práci bych asi nevymyslel. Vrtat a sekát do boku baráku stojícího na hromadě žulových balvanů, a to vše půl metru pod zemí zkrucenej mezi dřevníkem a záhonem s píchajícími růžemi, to byl skutečný očistec. První den jsem měl dost a byl vzteky bez sebe. Všechno mě bolelo a brnělo od sbíječky a výsledek? Malá dírka hluboká asi 3 cm z osmdesáti a v průměru sotva pět. S každým dnem ve mně rostla únava i vztek, proč mám tak příšerné prázdniny, když bráchové se válí na koupališti.

Čím byl tunel hlubší, tím hůř se vrtalo a sekalo. Když už to vypadalo, že budu na konci, narazil jsem na nepřekonatelný balvan, se kterým naše sbíječka nic nezmohla. A tak jsem skončil. Už jsem nemohl dál. Seděl jsem vyčerpaně u zbytečného příkopu a byl totálně na dně. Celý měsíc práce byl na nic kvůli šutru, který to všechno zazdil. Plný vzteku koukám na záhon zvadlých růží a vysoký bodlák, který jsem měl vytrhnout už před dvěma týdny. „Co se zelává, to roste!“ vzpomněl jsem si na slova kaplana u poslední zpovědi před Vánoci. Najednou mi přišlo, že stejně hloupě i v sobě zalévám

víc bodláčí vzteku na blbou práci, na rodiče, na školu a na bráchy. A radost z toho, že budu mít pokoj, že mám vůbec kde bydlet, že jsem se dostal na vysněnou středni, že mám tátu a mámu... pak ve mně umírá jak nezalité růže. Jenže u mě to není tak jednoduché jako na zahradě, kde stačí bodlák vytrhnout a růže zalít. Z toho balastu našťvanosti a vzteku ve mně spíš než měkký bodlák vznikl neskutečně tvrdý šutr, kterým pak sotva co nebo kdo pohne.

„Každý problém má řešení,“ usmál se táta, když jsem mu rezignovaně ukazoval výsledek své měsíční práce. „Chce to zbraň vyššího kalibru,“ prohlásil důležitě a vytáhl obrovskou sbíječku z půjčovny. Za pár minut bylo po problému a já pocítil neskutečnou úlevu a radost, že celá ta prázdninová dřina nebyla marná. Ještě větší úlevu jsem zažil v neděli ve zpovědnici, kde nebeský Otec nasadil na šutr v mém srdci zbraň nejvyššího kalibru – své nekonečné milosrdenství. Kaplan mi poradil, ať si víc všímám toho, co skvělého mám, než toho, co nemám a chtěl bych mít. Budu pak vděčnější a šťastnější. A když zase začne ve mně růst nerozbitný šutr, můžu přijít do zpovědnice častěji a nechat se vysvobodit Boží sbíječkou. Na to fakt nezapomenu, protože žádný šutr už nikdy nechci vidět!

Foto: Kevin Carden, soupstock - Adobe stock